

l'hora de foragitar d'enmig dels terrossos els que no són benvinguts. Beneïda foto d'en Damià d'aquell partit de futbol regional. Era el 1972. «La veieu, la imatge? Doncs compreu el llibre. Allà darrere hi ha en Sebastià Portell amb un bon grapat d'exemplars. El llibre és tot ell una meravella».

Deia Blai Bonet que “recordar” vol dir acostar al cor. Un Blai Bonet que compartia ànima i espais amb Huguet, qui tenia un despatx ple de la seva literatura. El va trobar tan endreçat, aquell espai, explica l'actor i director Pep Tosar, que no li va ser gens difícil recopilar tota la informació que necessitava per escriure *Esquena de ganivet*. Tot un homenatge profund i delicat, en forma de muntatge teatral, sobre l'obra i les contradiccions de l'autor campaner. Ahir, ens en va llegir un fragment només començar la presentació: «En salat, perquè volia que fos vera. Autèntic». I en salat, ens agrada escoltar-lo. Tot i els mitjans de comunicació del Principat i aquell abnegat sentiment d'inferioritat dels balears (que també van sortir en la conversa, però són figures d'un altre paner). I vam tornar a passejar emocionats per aquell carrer. Un carrer que coneix bé Joan Veny, campaner, com el poeta. I com ell, també amant de la paraula. I ens va parlar de mots, accents i diferències dialectals. Explicava, amb un punt murri, que Damià rumbejava mots bells del terror, que ni surten als diccionaris. Però tan se val. I si ho diu l'autor de l'*Atlas Lingüístic del Domini Català* ja està. Perquè amb aquestes paraules, «Huguet sap arribar al cos i a l'ànima», ens explicava Veny. I afegeix «un poeta és complet si, a més, té vàlua humana. I en Damià era una gran persona».

I ara és en Biel qui fa que sí amb el cap. Però no pot ni vol oblidar les arestes. «Campos és un poble dur. I aspre. Aleshores i ara. I es va haver de fer molta feina i es van haver d'adaptar. I no tot va ser fàcil. I qui va fer surar el pare, la fàbrica, la família, va ser mumare».

«Tenc set de tu i bec ginebra» i ara seguiríem amb la poesia. I ens quedaríem «Cinc minuts més» amb aquesta dona inspiradora, la Magdalena Ballester. Però el rellotge del mòbil de damunt la taula de l'acte diu que el temps de la presentació s'ha acabat. Ara ens toca a cadascun de nosaltres cercar “*Les fites netes*”.

Marta VIVES
Catalunya Ràdio

La llengua catalana i la mundialització: presentació del núm. 29 de *Treballs de Sociolingüística Catalana* (Barcelona, 13 de febrer de 2020). — El 13 de febrer de 2020 va tenir lloc a

l'Institut d'Estudis Catalans (a Barcelona) la presentació del número 29 de la revista *Treballs de Sociolingüística Catalana*. El volum conté, com sempre, una part miscel·lània i una secció monogràfica, dedicada, en aquest cas, a «La llengua catalana i la mundialització». El Dr. Emili Boix i Fuster, catedràtic de la Universitat de Barcelona i editor en cap de la revista de la Societat Catalana de Sociolingüística, va presentar els articles del monogràfic (<<https://www.raco.cat/index.php/TSC/issue/view/27720>>): «Usos lingüístics a la UIB: l'anglès a l'aula», de Rosa Calafat Vila; «“Massa esforç pel que val”: català i tries educatives de les classes mitjanes globals», d'Andrea Sunyol; i «Augment constant de manlleus en la premsa catalana: una conseqüència de la mundialització?», de Judit Freixa i Aymerich. Aquesta última autora, professora de la Universitat Pompeu Fabra, coordinadora de l'Observatori de Neologia (Institut de Lingüística Aplicada, Universitat Pompeu Fabra) i investigadora del grup de recerca consolidat IULATERM (Lèxic i Tecnologia - 2014SGR946; Institut de Lingüística Aplicada, Universitat Pompeu Fabra), va oferir la conferència «La neologia catalana i la mundialització». En una presentació brillant, la Dra. Freixa va explicar que, en els trenta anys de detecció de paraules noves a la premsa, l'Observatori de Neologia ha observat un creixement constant de la presència de manlleus d'altres llengües. Del 17,66 % de l'any 1989, s'ha arribat al màxim històric del 32,49 %. L'espai de formació pròpia de paraules noves s'ha reduït notablement. En l'augment constant de la presència de manlleus en la premsa

catalana d'àmplia difusió, hi fan un paper clau diferents llengües: l'anglès, que és la llengua que té més pes sobre el català; el castellà, llengua de manlleu menys freqüent en els darrers anys, i finalment d'altres llengües. L'autora va reflexionar durant la seva conferència sobre els motius d'aquesta evolució destacant-ne, no només la mundialització sinó també la poca diccionarització dels manlleus (a diferència, per exemple, del que passa en castellà), l'increment de llengües en l'escenari comunicatiu general, i la diversificació de fonts catalanes de premsa.

Joan COSTA
Universitat Pompeu Fabra

Simposi *Rellegir Anglada* (Barcelona, 9 de març de 2020). — El 9 de març de 2020 es va celebrar el Simposi *Rellegir Anglada* a la Sala Pi i Sunyer de l'IEC, amb motiu del norantè aniversari del naixement de l'escriptora. Maria Àngels Anglada (Vic 1939 - Figueres 1999) va ser una dona de lletres, que va escriure poesia, novel·la, assaig, articles i traduccions. En línies generals, el simposi va ser una revisió amb ulls actuals del seu corpus literari i del pensament, palesament humanístic, i va reivindicar la seva presència i importància en el conjunt de les lletres catalanes contemporànies.

L'acte va ser organitzat per la Institució de les Lletres Catalanes, la Societat Catalana de Llengua i Literatura (filial de l'IEC) amb la col·laboració de l'Ajuntament de Figueres, la Càtedra de Patrimoni Literari MAA-CFC, el Departament de Filologia Catalana de la UAB, la Diputació de Girona i la Secció Filològica de l'IEC. A més, va ser coordinat per Eusebi Ayensa Prat i Francesc Foguet i Boreu, que seran ensembla els curadors del volum sobre les jornades.

L'il·lustríssim Senyor Joandomènech Ros, president de l'IEC, va obrir la inauguració del simposi. A la taula el van acompanyar el senyor Manuel Llanas, president de la Societat Catalana de Llengua i Literatura; el senyor Oriol Ponsatí-Murià, director de la ILC; l'il·lustríssim Senyor Alfons Martínez, regidor de cultura de l'Ajuntament de Figueres; la Il·lustríssima Senyora Teresa Cabré, presidenta de la Secció Filològica de l'IEC i l'Honorable Senyora Mariàngela Villalonga, consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya, que va cloure la benvinguda.

A continuació, el simposi es va distribuir en ponències i dues taules rodones que van coincidir a mostrar una escriptora compromesa amb el món literari, polític i civil. Curiosament, els ponents van compartir la idea d'imaginar com se sentiria avui Anglada davant de la injustícia al Mediterrani o amb la realitat de presos polítics i exiliats a l'Estat espanyol en ple segle XXI.

Al matí, es van tractar la vida i l'obra per gèneres. Així, en un primer bloc de ponències, Enric Pujol (UAB) va fer el repàs vital i literari d'Anglada en el context de la repressió franquista. Després, Lluïsa Julià (UOC) va brindar-nos un recorregut poètic, il·lustrat amb imatges familiars cedides per la seva filla Rosa Geli. A continuació, Olívia Gassol (UAB) va resseguir als reculls *Díptic* (1972) i *Kyparissia* (1980) els referents vitals i literaris de l'escriptora, mentre indicava algunes influències com la de Riba o Quasimodo, per citar-ne dos casos. Finalment, Maia Dascà (HU) va repassar la narrativa, bo i centrant-se en arguments, temes i personatges, d'acord amb els cicles que es recullen al primer i únic volum de l'obra completa, que es va publicar l'any 2001 a cura d'Eusebi Ayensa.

El segon bloc es va encetar amb la narrativa breu. Andratx Badia (UdL) va analitzar-ne els temes de la infantesa, la mediterrània i la llengua, i el seu vincle civil i polític. A continuació, Anna Perera (UdG) va revisar l'obra assagística, i Josep Camps, els articles periodístics. Tots dos van incidir també en el pes del compromís que hi ha a la seva obra; també, l'amor per les paraules i el patrimoni històric i geogràfic. Per últim, Montserrat Franquesa va mostrar el quefer d'Anglada com una traductora entre la literalitat i la construcció estètica.